

«ΕΓΩ ΟΠΩΣ ΕΣΥ ΚΙ ΕΣΥ Ο ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ «ΑΛΛΟΣ» Ή ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑΣ»

Τα φώτα σβήνουν:

Εγώ όπως εσύ, με το λευκό μπαστούνι σου, στο σοκ του σκότους.

Πώς είναι η ζωή στο σκοτάδι; Ποιο σκοτάδι;

Για να δεις ό,τι έχεις μάθει να αγνοείς, ένα σοκ μπορεί να τα καταφέρει...

«Είμαι ο Κώστας». «Θα πορευτούμε μαζί σ' αυτό το συναπάντημα.»

Κι εγώ; Εμείς; Η Μαρία, η Δέσπω, η Ειρήνη,... μια ομάδα.

Εγώ όπως εσύ! Κι εσύ τα «μάτια μου»!

Άκουγα τη φωνή σου και σ' ακολουθούσα. «Εγώ είμαι εδώ».

Άκουγες τη φωνή μου, την ανάσα μου. Καταλάβαινες το φόβο, την απορία, και μετά το θαυμασμό, ίσως και τις ενοχές....

«Ρώτα μου ότι θες», είπες, «χωρίς φόβο και με πάθος»

«Βλέπεις με τα μάτια της ψυχής», ψέλλισα

«Απλά δε βλέπω», με αποστόμωσες, «αλλά είμαι άνθρωπος»

Και μετά στο φως: η Ιωάννα με τη Μέη. «Είμαστε ομάδα με το σκύλο μου», χαραχτηκε στ' αυτιά μου.

Παιδιά βλέπει; Βλέπει λίγο; Πώς γυρνάει σ' ένα πλήθος και απαντά σ' αυτόν που ρώτησε;

Ιωάννα μιλούσες και σ' άκουγα. Κοιτούσα στο αστέρι που μου δείχνει το δρόμο. Μας δείχνει το δρόμο....

Τα φώτα ανοιχτά; Ένα τσούρμο παιδιά ξεχύνονται στην αίθουσα.

Παιδιά με ειδικές ανάγκες; Με ειδικές δεξιότητες;

Απλά η Δήμητρα, η Μαρία, ο Κωνσταντίνος, η Στεφανία,... η «άλλη» ομάδα. Ποιος είναι ο διαφορετικός;

Όλοι μαζί. Σκέψεις, ΣΚΕΠσεις διαφορετικές, ιδέες, όνειρα, φόβοι
Ξεδιαλύνουμε τα κρυπτόλεξα και φτιάχνουμε τις δικές μας ιστορίες.

Εγώ όπως Εσύ! Όλοι μαζί!

Μια μικρή κοινωνία σχολείου. Όπου κανένας δεν περισσεύει. Όπου ο στόχος είναι κοινός. Η ομάδα!

Και το αποτύπωμα; Το χαμόγελο που μου το δίδαξες πρώτος, πρώτη,

Εσύ, ο σημαντικός «Άλλος».

«Καλό μεσημέρι», και πάλι εσύ, «Καλό μεσημέρι», με ουσία.

Σε μια κοινωνία που φαντάζει αδιάφορη.]
Σε έναν κόσμο που πεθαίνεις ψυχικά για επιβίωση
Σε έναν κατάμαυρο ουρανό που αναζητάς μια σπίθα φωτός.
Σε ένα σώμα χωρίς ψυχή
Σε μια μόνιμη αβεβαιότητα
Σε ένα μονοπάτι που βγάζει σε αδιέξοδο.
Σε ένα παιχνίδι που δεν μπορείς παρά να χάσεις.
Σε ένα τέτοιο κόσμο ζούμε, αυτή τη ζωή έχουμε.
Το νόημά της;
Εσύ το φτιάχνεις!!!

Εγώ δε θα φοβηθώ και θα ελπίζω,
και κάθε στιγμή το λαρύγγι θα γεμίζω
μ' έναν φθόγγο, με έναν ψίθυρο, με ένα τραύλισμα, με μια κραυγή:
ΔΡΑΣΕ!!!!

Για ένα σχολείο «διαφορετικό», για μια ζωή χωρίς διακρίσεις....
Γιατί ο Άνθρωπος είναι η απάντηση, όποια κι αν είναι η ερώτηση.

Κείμενο: Βάσια Σταμάτη
Αρχοντία Γιαννακάκη

Σε μια σπουδή αποτυπωμάτων των:

*Γιάνη Αθανασόπουλου
Μαρίνας Βαρδουνιώτη
Αρχοντίας Γιαννακάκη
Αργύρη Ζήλου
Ειρήνης Νταχμίρη
Βαγγέλη Παππά
Βάσιας Σταμάτη
Γεωργίας Σταυρίδου*

αλλά και του ποιήματος του Αζίζ Νεσίν, «Σώπα μη μιλάς»